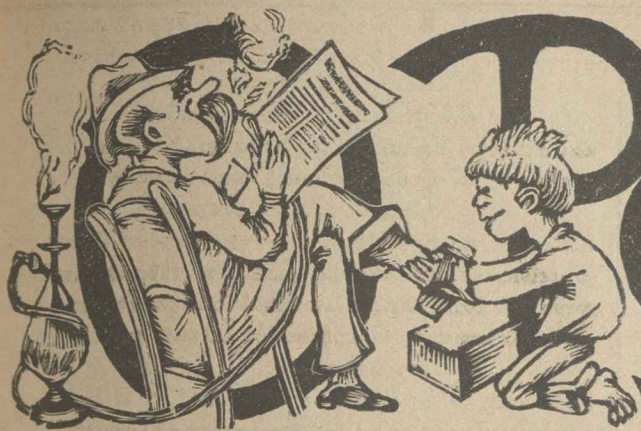

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνακόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Τοῦ Δεκεμβρίου πρώτη,
γάμοι και φεγγόπουτι.

Χίλια και δεκαπέντε λογαριάζω,
και γιὰ τὸ ζεῦγος στίχους ἀρχαδιάζω.

Τῶν γάμων τελετὴ και φούρμας και στρατοί.

Φ.—
Ἄς ξεχασθοῦν πρὸς τὸ παρὸν
τὰ φλεγόντα ζητήματα,
ποῦ φλέγουν κάθε φλογερὸν
κι' ἀρχίζει κελαδημάτα.

Ἄς ξεχασθοῦν πολιτικά
κι' ἐκεῖνα μας τὰ ναυτικά
και τὰ καταδυόμενα
και τ' ἄλλα τὰ λεγόμενα.

Ἄς ξεχασθοῦν και φοιτητῶν
μεγάλαι συναθροίσεις,
και Σύγχλητοι Καθηγητῶν
και μέτρα κι' ἀνακρίσεις.

Ἄς ξεχασθοῦν και τὰ λοιπὰ
τοῦ κράτους γεγονότα,
και νῦν μὲ μούτρα χαρωπὰ
και μούτρα κεχηνότα
ἄς ὑμνηθοῦν, βρε βλάμη,
τοῦ Πρίγκηπος οἱ γάμοι.

Ἵμνησε τοὺς ὑμεναίους,
ποῦ τοὺς φίλους Ἀθηναίους
ἐξεγείρουν πανοικει
και πατεροῦντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἀστραψαν μεγάλα κάλλη,
λιγεροὶ και λιγεραῖς,
ἐπατήθησαν και κάλοι
και χιονίστρας τρυφεραῖς.

Ποῦ νῆσκι, Περικλέτο, μέγας νοῦς Ὀμηρικὸς
γιὰ νὰ κόψης και νὰ ράψης
κι' ὅλα νὰ τὰ περιγράψης
ἔτσι περιστατικῶς.

Μπονάπάρτηδες, Βαρόνοι, πλῆθος εὐγενῶν ἐν τέλει,
ἓνας κόσμος, κουρελῆ,
ποῦ δὲν σφίγγεται πολὺ
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι.

Κι' ὅλο τοῦτο τὸ συνάφι
βουτημένο στὸ χρυσάφι,
στὸ σειρήτι, στὸ γαλόνι,
ποῦ τὰ μάτια μας θολώνει.

Τὶ περιγραφὴ νὰ κάνω,
Περικλέτο κακομοίρη;
τὰ μπερδεύω και τὰ χάνω
μέσ' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Τὶ χρυσὸς και τί μετᾶξι,
τί φτερό, τί καπελῖνο!...
μὰ ποῦ νὰ βλεπες κι' ἐκεῖνο
τὸ περίφημο τάμαξι,
ποῦ τ' ἀρaboύσε τὴν Μαρία,
τοῦ Γεωργάκη τὴν κυρία.

Ἐξὴ κέλητες βαρβατοὶ
τὸ τ' ἀρaboύσαν, γουρλομάτη,
κι' ἔρχετο γοργὴ κατόπιν ἑφιππος καβάλλοις
και λαὸς και μαγγαρεῖα.

Τὶ καρότσκι, βρε τσιφουτή!...
ποῖος γι' αὐτὴν δὲν θ' ἀπορήσῃ;
λένε κι' ὁ Σαμπῶς μὲ τούτη
πῶς ἐμπῆκε στὸ Παρίσι.

Κι' ἂν ἡ μοῖρα σοῦ χι γράφει, Περικλέτο δυστυχῆ,
νὰ γενῆς καρότσκις παῖδα,
εὐχου νὰ σὲ κάνουν λαῶνα
τέτοις ἀμαξίας τουχοί,
κι' ὄχι μόνιππο χυδαῖο και χυδαῖα πάλῃ σοῦ στῆ,
ποῦ ποτὲ δὲν μπῆκε μέσῃ
μήτε μία Πριγκηπέσσα
και Βασίλισσα κι' Αὐγουστά.

Διαδίδει τόση καλλονή κι' ευγένεια κι' χάρις...
 ή νύφη μες' στην άμυξα κι' ό Γεωργος καθόλα άρχης.
 Με τάλιο κι' ό Βασιλης, με τάλιο κι' έκείνος
 ό νέος Κωνσταντίνος,
 με τάλιο κι' ό Πρίγκηπος, κι' Άνδρέας κι' Χριστόφορος,
 και κάποιος μ' έσπρωχνε νά' δώ χυδαίος άνυπόφορος.

Με λιγερή κορμωστασιά
 καθόλα πών στην Έκκλησιά
 να κάνουνε τον γάμο,
 κι' εγώ κυλιέμαι χαμώ.

Περνά κι' ό κύριος Σκουζές ό της διπλωματίας
 κι' ό κύριος Πρωθυπουργός ό χρυσοσπιρουνάτος,
 κι' ό κύριος Σιμόπουλος ό περισσευματίας
 επάνω σ' αυτόκινητον διαδίδει κοτσονάτος,
 κι' εύγε φωνάζει προς αὐτόν λαός της Ρωμηοσύνης,
 πούγινε πάλιν ζήτημα τυρλής έμπιστοσύνης.

Ίδου κι' ό Βοκοτόπουλος με χρώμα ροδινόν,
 μπουμπούκι στά μπουμπούκια...
 Π.—'Αλήθεια, βρέ, τί γίνεται και γιά τον Ραδινόν,
 πούφρχε τή χαστούκια;

Φ.—Ίδου κι' ό Βοκοτόπουλος... περνά με τή καλά του,
 που κάθε τόσο στή Βουλή
 του παρρηχόνονται πολλοί
 και' όρίσει τον μπελή του.

Ού μὴν κι' ό Στεφανάπουλος στήν τελετήν παρέστη
 μαζί με τους τρανούς,
 Ίσραηλίτης άγαθός, εν' ό μικρός οὐκ έστι
 σαν τον δικό μας νοῦς.

'Ανάμεσα σε τρικιντά, σε φράκκ και γαλόνια
 κι' ό της Παιδείας ύπουργός περνά καμαροφρύδης,
 σκορπίζοντας έδω κι' έκεί παχύτατα καπόνια
 καθώς έκείνο, πούφρχε σ' το Πάλλα ό Μπουφίδης.

Κι' έκραύγαζε λαός όργων
 'σ' τον κύριον Πρωθυπουργόν:
 'Εσύ, νυμφίε της' Αρχής, πνευματικώς στερεώσον
 Συμβούλους πρωτομάρτυρας και' στην άρχήν έδρακίωσον.

Σὺ που και Στόλους σκέπτεσαι να κάνης και Σρατούς
 αληθινών Ουλάνων,
 ιδέ και τους Συμβούλους σου κι' άξιώσον αὐτούς
 άκτινωτῶν στεφάνων.

Και της Βουλής ό Πρόεδρος διαδίδει με βελάδα,
 που τώρα διεσάλπισε καθ' έλην της Ελλάδας
 τās σκέψεις τās Βασιλικές περί τῶν Ναυτικών,
 και θεωρεῖται γεγονός εκ τῶν σημαντικών.

Και μερικοί μās βεβαιούν αὐθεντικώς, κολλήγα,
 πῶς μās τή διεσάλπισε κατ' έντολήν του Ρήγα,
 πλὴν άλλοι με παροξυσμόν μās βεβαιούν πολὺν
 πῶς μόνος τ' άνεκοίνωσε και δίχως έντολήν.

Οὐχ ήττον και τὸ δεύτερον, καμμένη, και τὸ πρῶτον
 τὰ μάλ' άντιστρατεύεται κατὰ τῶν καθεστώτων,
 και κρίνεται έπιλήψιμον από τους τυπικούς
 κι' έπιληψίας έφερε στους έπιληπτικούς.

Κι' εγώ φωνάζω, φκφκτα,
 και πῶς σωφρόνως κρίνων
 πῶς πρέπει ζήτημα κι' αὐτὰ
 νᾶναι τῶν ύπευθύνων,
 και στρατεύμ' άξιόμαχον καθώς και Ναυτικόν
 πρέπει να γίνη νόμιμον και Συνταγματικόν.

Και κρίνεται, βρέ Περικλή, καλλίτερον απ' όλους
 να μείνωμεν διὰ παντός χωρίς Στρατούς και Στόλους,
 παρά να παραβλέψωμεν καθ' ήπαντα τον χρόνον
 από του κράτους τους θεσμούς και μίαν γλώττα μόνον.

Καλλίτερα ν' άφήσωμεν στήν έρημον τὰ κῶλα
 παρ' άξιόμαχοι κι' έμεις να γίνωμεν καθ' όλα
 ότίους παραβλέποντες θεσμούς σαν παραβλέπω...
 'μπήκε μες' στην Μητρόπολι λοιπόν ό Βασιλόπαις
 μετὰ της Μπονάπάρτη,
 της άφιχθείσης άρτι.

Κι' ό Βκλδεμάρ παρέστη σ' τους γάμους ό Δανός,
 πούναι του Βασιληά μας αὐτάδελφος κλεινός,
 μά κι' ή Βιλνέβ παρέστη και μία Βαρωνίς,
 που θα γενούνε τώρα δικοί μας συγγενείς.

Κι' έξερχε, Περικλέτο, σε κάρας έξεχούσας
 της νύφης ό γονεύς,
 γραμμύτων σκαπανεύς,
 που λέν πῶς θερμαπύει με ζήλον και τās Μούσας.

Κι' όταν, Ρωμηό μου μπουφοί,
 τον έχρης τον μαγκούφη,
 όλα τὰ θερμαπύεις κι' απ' όλους θερμαπύεσαι
 και τρυφερώς θωπύεσαι.

Μετάσχε δέ της τελετής
 και κάθε ρέκνης Βουλευτής
 και Μιχαλούς χρεώστης.

Μά δὲν εύρίσκειτο παρών
 εις τον επίσημον σωρόν
 κι' ό Δουξ ό της 'Αόστης.

Κι' εγώ, φίλε Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν κρηναριό,
 έδλεπα με φλέγον βλέμμα
 μὴ τῶν ευγενῶν την κρίμα,
 μὴ τον Γεωργό, μὴ την νύφη, κι' άλλα τὸ Συμπθεριό.

Τὸ μυστήριον τελεῖται
 και σκουντεζούνται συμπολίται.
 'Στην Μητρόπολι τί ζέστη,
 τί κερὶ πολυελαίων!..
 άφκνης έκεί παρέστη
 κι' ό μεγάλος Ναπολέων.

Μόνος από τὸ λεφοῦσι
 εν' τῷ μέσω συγγενῶν
 είδα τον Κορσικανόν
 νὰ προβαίνει με τὸ μουσι.

Τί σκουντᾶς, σε κάποιον λέω, που φοροῦσε τρικιντό...
 μωρ' εγώ σκουντῶ; μου λέει... με σκουνοῦνε και σκουντῶ.
 Πότε σε σκουνοῦσαν φράκκ,
 πότε πάλι σκακράκκ,
 πότε ντόπιος, πότε ξένος
 από σῶ κι' από γένος.

Που νά'δλεπες τὸ πρόμακ της νύφης μας, βερέμη...
 αὐτὴ δὲν περιγράφεται και μ' ὕλεμα κλέμι.
 Και θηλικῶν κι' άρσενικῶν έγνώσε μελά...
 καὶ τῶν, Περικλέτο μου, νὰ τῶν κανε φίλα.

'Ολοι τὸ χειροκρότησαν
 και τον γαμπρὸ τον'όρωτησαν:
 'Εξυγόν σου νόμιμον και προσφιλή κυρίαν
 την θέλεις την Μαρίαν;
 Κι' ό Πρίγκηψ, κουνενέ,
 προθύμως εἶπε ναι.

Κι' ήν Μαρία'όρωτησαν, του Μπονάπάρτη κόρη;
 και ως άνδρα νόμιμον του Βασιληά τ' άγόρει;
 οὐτ' οὐς εἶπε Γαλλιστί
 κι' ή Μπονάπάρτη γελαστή.

'Ησάκ χόρευε, ψάλλον ιερείς
 και Μητροπολίται,
 'Ησάκ χόρευε, ψάλλον εν χοροῖς
 λαϊκοί κι' όπλίται.

Βαρούν γράν-κάσσαις και μπασαβόλκας,
 εὔχονται μάνναις και θυγατέρες,
 και σ' τὰ δικὰ μας φωνάζουν όλας
 και ραίνουν ρόδα και μπομπονιέρας.

Τῶν ύμενίων καίνε λαμπάδες,
 γλυκοφιλοῦνται κι' ή συννυφάδες,
 κι' ό Ναπολέωντας
 'στη φασαρία
 πηγαίνει λείωντας:
 άθε Μαρία.

Βαρούν καμπάνιες, χαρά μεγάλη,
 χάρουν μαζί μας κι' ό φίλοι-Γάλλοι,

με την Ελλάδα σμίγ' ή Γαλλία,
 βροντοῦν' δικὰ μας και ξένα πλοῖα.

Στεφάνια γάμων εύλογημένα,
 κανόνια πέφτουν εικοσιένα,
 κι' εγώ φωνάζω μόνος: περδία!
 γιατί δὲν πέφτουν εικοσιδύο;

'Ο γάμος τέλειωσε, και σ' το ζευγάρι
 καθένας εὔχεται πολυτεχνίας,
 πάντα του μέλιτος γλυκὸ φεγγάρι,
 χαράς άμεταλητῆς κι' εὐδαιμονίας.

Του γάμου τέλειωσε τὸ πανηγύρι,
 τον Ναυπλέοντα βλέπω εἴδηρη,
 τρέχει και πάλι καθόλα καλά,
 κι' όλα σπανάζουν: άθε Μαρία.

'Εφυγαν κι' όλ' οι προύχοντες του όργωντος Έπουργείου
 κι' ή Μπονάπάρτη γίνηκε κυρία Γεωργίου,
 κι' έτσι τους γάμους, Περικλή, λαμπρῶς επάνηγαίσαν
 και κατὰ τὰς ένπειτὰς Μεγαλειότητας έχούσαν.

'Ελ' αὐτ' 'Ανάκτορα κι' έμεις να πᾶμε, Περικλέτο,
 κι' 'σῶς κανέναν και σ' έμᾶς να ρίξουνε κουφέτο.

Πᾶμε να κλάψω την μοῖρα σου
 μες' στη χάρὰ του γάμου,
 και πάρε σύ την λύρα σου
 κι' εγώ τον ταμπουρά μου.

Μουντῶσε τώρα φουκαρά,
 τον κόσμο τον ύψωμα,
 κι' έλα σε τούτη τη χάρα
 να πᾶμε και νὰ ρᾶμε.

**Τῶν δύο ξυλανθρώπων πατινάδα
μπροστὰ τοῦ Παλατιοῦ τὴν Σπιανάδα.**

Φ.— Πρόβαλε, καμχωτὴ
καὶ ζαχαροζυμωτὴ,
καὶ σ' ἐμὰς ἀπὸ ψηλὰ
ρίξε τίποτα ψιλὰ.

Σὺ Ναπολεόντων γέννα,
πρόβαλ' ἐξω' στὸ μπαλκόνι,
καὶ στὸν Περικλῆ κι' ἐμένα
σκόρπισε ναπολεόνι.

Ὡ πολλῶν χαρίτων βρύσις,
λέν πῶς ἐξεργάγη κρίσις
καὶ μέσ' στὴν Ἀμερική
κι' ἔπρεσε λιμὸς κι' ἐκεῖ.

Εὐχομαι τὰ στέφανά σας νά'ναι πάντα ραδιναί,
κι' ὁ Σιμόπουλος ἀν' βρῆκε περισσεύματα ξανά,
μὰ γιὰ μᾶς δὲν περισσεύει μὴτε κάλπικο λεφτό...
πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτό;

Τὸν ἐπῆρες τέλος πάντων τὸν ἀσίκη τὸν Γεωργάκη,
κι' ἔγινε κι' ὑποδοχή
μὲ τιμαῖς κι' ἀνθοβροχή,
μόνο μερικαῖς σημάκις ποὺ ξεβάψανε λιγάκι.

Νὰ τὸν χαίρεσαι, Μαρία, νὰ σὲ χαίρεται κι' αὐτός...
κι' ἀπὸ Τρίπολι κι' Ἀνάπλι κουβαλήθηκε στρατός
μόνο γιὰ χατῆρι σου
νὰ τὸν δῇ κι' ὁ κύρης σου,
ποῦ μὲ φράγκικα μᾶς ἦλθε καὶ ψηλοκαπελκδοῦρα,
κι' ἔκανε πολλὴ φιγοῦρα.

Π.—Κι' ὁ ξυλένιος Περικλέτος χαρωπὸς εὐχαῖς σοῦ στέλλει,
χαῖρε κἀντιο, χαῖρε μέλι.
Ποίων γάμων ἐβδομάς!
γεῖα χαρὰ στὸ ροιζικό σου...
καλορροϊζικό γιὰ μᾶς
νά'ναι τὸ ποδαρικό σου.

Καὶ τὸν Πρίγκηπα συγχάριω, τὸν λεβέντι τὸν γαμπρό,
ὅπου πῆρε τὴν Μαρία, τὸ κορίτσι τὸ λαμπρό.
Εὐχομαι κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν καλορροϊζικό τὸν γάμο,
νᾶλθουν τὰ καλὰ σωρὸς ὅπως τοῦ γιγαλοῦ τὴν ἄμμο,
νᾶλθῃ κι' ὁ Φουρνιὲ νὰ κἀνὴ στόλον ὑποβρύχιον,
κι' ἐγὼ πάντα νὰ χορεύω μὲ χορὸν πυρρίχιον.

Γιὰ τοὺς Γάμους φαγοπότι,
στὸ Παλάτι τρῶν οἱ πρῶτοι,
μὰ δὲν ἔρχεται κανεὶς,
μὴτε Γάλλος συγγενής,
γάλου κόκκαλο νὰ ρίξῃ καὶ σ' ἐμὰς τοὺς φουκαράδες,
ποῦ βαροῦμε ταμπουράδες.

Φ.—Φάτε πιέτε, βρε παιδιὰ, μέσ' στὴ γῆ τοῦ ρεμπέλιου,
κι' ἐγὼ τώρα τὸ ζαγάρι
εὐχομαι γιὰ τὸ ζευγάρι
καὶ τ' ἀθάνατο νερό καὶ τὸ γάλα τοῦ πουλιοῦ.

Πίνετε τῶν γάμων νέκταρ... ἔλα κέρα, παπαδά...
ζήτω καὶ τῶν συμπεθερῶν... νὰ μᾶς ζήσουν τὰ παιδιὰ.

Κανονιῶν ἤχεϊτε βρόντοι,
φιληθῆτε συμπεθεροί...
νὰ συμπέθερος τρώντι
μὲ γεμάτο τὸ κεμερί.

Εὐχομαι καὶ στὴν Ἀθήνα, Μπωναπάρτη, σὰν ἱππότης
καὶ μεγάλη λογιότης
μέγαρο ν' ἀνοίξῃς πρότης.

Καὶ λογίους ἐκεῖ πέρα
νὰ μαζεῦῃς νύκτα μέρα,
καὶ νὰ ψάλουνε κι' αὐτοὶ τὰ χρεώγραφα, τῆς ράντης,
μ' ἀργυρόρχη λαλιά,
καὶ νὰ κἀνουν καὶ κοιλιά,
ποῦ νὰ τοὺς στενοχωροῦν τοῦ βρακιοῦ των ἢ τιράνται.

Μεγάλος ὕμνωδὸς κι' ἐγὼ τῶν γάμων
πρὸ νυμφικῶν ἐξίσταμαι θαλάμων,
καὶ τὴν παστάδα μέλπω τὴν γαμήλιον
καθ' ὅλον τῆς Ἑλλάδος τὸ Βασίλειον.

Μεσ' στῆς χαρᾶς τὰ γέλοια καὶ τοὺς ἥμους
κι' ἐγὼ τοῦ Λασκαράτου λέω στίχους:
Ρολάνδε, στὸν αἰῶνα ποῦ βρεθήκαμε,
βοήθα γιὰ παράδες ἢ χαθήκαμε.

Πίνετε τώρα στὴν ὑγειά
τῆς νύφης ὁλοένα...
Μαρία λέν τὴν Παναγιά,
Μαρία λέν καὶ σένα

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Γεώργη τοῦ Νικολαΐδη πρῶτον ἐργοστάσιον
ἰδρυμένον εἰς τὴν Σμύρνην κι' ἀληθῶς θαυμάσιον.
Τὴ ποτὰ στομαχικὰ μῆας φήμης περιπύστου,
διατρέπει δ' ἐξ αὐτῶν
πολυθρύλλητον ποτόν,
ὅπου τὸ νομάζουν Ὀλγαν, ἐφευρέσεως δικῆς του.
Κι' ἀπὸ ἀτάφλους κονιὰν ἀφθονοῦν ἐκ τῶν σπινῶν...
αὐτῶν δύο κι' ἀντικαὶ στὸ δικό μας Προξενεῖον.

Κανεὶς δὲν βροῖται πουθενά
τέτοια λουκουμικ Συριακὰ
καὶ τέτοιας χαλδαϊκῆς σὰν τοῦ Λογιστάτου,
ζαχαροπλάστου μᾶς γνωστοῦ κι' ἀνθρώπου γλυκιάτου.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κυττάξετε, πολῖται,
πενήντα τέσσαρ' ἄριθμὸν κι' ἀμέσως θὰ τὸν βρῆτε.

Στὴν μεγάλην Βρεττανίαν ἐν χορῷ, ὡτὶ καὶ μύθος,
ὁ Γεωργάκης Ἀρχοντοῦλης ἀρχιτέκτων ἐν Καίρῳ,
ἐνομφεῦθη τὴν ὁραίαν Ἀριάδνην, θυγατέρα
τοῦ Δελίγιαννη σπινῶν, κι' ἦτο πλῆθος ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐρπεφάνωσε τὴν θεοῦ τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ δούλου
ἢ παρὰ νυμφος τοῦ ζεόγου Ἀρτεμῖς Ἀδαμοπούλου.